

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Deo Vno, & Trino

Vindalium, 1646

Sect. vltima. De locijs Theologicis,

urn:nbn:de:hbz:466:1-38742

S E C T I O V L T I M A.

De locis Theologicis.

C O N C L U S I O V N I C A.

Varij sunt loci Theologici, qui omnes ad sex capita facile reduci possunt.) Primus locus sumitur ab auctoritate Scripturæ Sacræ, quo nomine intelligi solet doctrina in nostris Bibliis contenta, quæque ab Ecclesia proponitur vt canonica. Vt autem intelligas qua ratione Theologus ex hoc loco argumentetur.

Nota 1. Sacram Scripturam duplicem sensum habere, nempe historicum seu literalem, & spiritualem. Literalis est quem verba siue propriè, siue metaphoricè accepta immediatè significant; spiritualis qui significatur per res ipsas verbis significatas. Vnde oritur vulgaris diuisio sensus spiritualis in allegoricū, tropologicum seu moralem, & anagogicum: quorum primus spectat ad instructionem fidei, secundus ad institutionem morum, tertius ad statum futuræ vitæ.

Nota

Nota 2. quod etsi Theologus possit efficaciter argumentari, tam ex sensu literali, quam ex spirituali, quando de iis constat: interdum tamen contingit ut firmiter petatur argumentum à literali, eo quod facilius deprehendi possit.

Secundus locus est ex Traditionibus, seu dogmatibus, quæ non habentur formaliter in Scriptura, sed à Christo, vel eius Apostolis profuxerunt: huius autem loci non minor est vis quam præcedentis. siquidem doctrina sacra non ideo est certa & infallibilis, quia literis consignata est, sed quia est à Deo inspirata; siue alioqui scriptis exaretur, siue viua voce tantum declaretur. Ut autem intelligatur quænam sit traditio diuina ad fidem spectans, hæc regula obseruanda. Quando Ecclesia recipit tanquam ex fide certam veritatem aliquam in Scriptura minimè contentam, credendum est Apostolos diuiniùs inspiratos talem veritatem Ecclesiæ tradidisse.

Tertius locus est ex decretis Conciliorum Generalium, quæ à summo Pontifice sunt approbata talia enim concilia errare nõ possunt, in rebus siue ad fidem, siue ad vniuersales Ecclesiæ mores spectantibus, ut vel ex eo patet; quod nulla fidelium congregatio meliùs repræsentat Ecclesiam, quam Concilium Generale Deo.

rale à summo Pontifice approbatum. Ecclesia autem cum sit columna & firmamentum veritatis, ita regitur à Spiritu sancto vt errare non possit, in iis quæ vel credenda, vel facienda tanquã ad salutem necessaria, proponit.

Quartus locus est ex decretis summorum Pontificum, qui in decidendis fidei quæstionibus errare non possunt. Cum enim Romanus Pontifex sit Petri successor, quoad primatum Ecclesiæ, sequitur eum non posse errare in determinandis fidei quæstionibus; quia aliàs tota Ecclesia posset in errorem induci contra expressam, & certissimam Christi promissionem. Pontifex tamen vt persona priuata in fide errare potest; sic enim non dirigit Ecclesiam, sed tantum vt illius Pastor, & Vicarius Christi, qua tantum ratione Deus infallibiter ei assistit, ne in fide errans, alios in errorem inducat.

Quintus locus est ex communi Sanctorum Patrum consensu: quod enim illi vniuersaliter circa fidem tradunt, infallibiliter verum esse censendum est. Quia cum oues suorum Pastorum vocè teneantur audire, si omnes Patres posset errare in fide, posset & tota Ecclesia. Ad hunc autem locum potest redu-

ei consensus omnium Theologorum, quia cum in munere docendi fideles, succedant antiquis Doctoribus; si omnes in fide errare possent, sequeretur totam Ecclesiam in errorem labi posse. Unde non immerito temeritatis arguuntur, qui in re aliqua grauioris momenti, à communi Scholasticorum sententia, recedunt.

Neque dicas ex Augustino, relato à S. Doctore 1. p. quæst. 1. art. 8. ad 2. exceptis authoribus sacræ Scripturæ, alios omnes ita legendos esse, ut quantumvis doctrina, & sanctitate polleant, non propterea existimetur verum esse, quod ipsi scripserunt. Id enim intelligi debet, de hoc, vel illo Doctore sigillatim, non de omnibus cõiunctim; præsertim quando in re aliqua ad fidem, aut bonos mores spectante, vnanimiter consentiant.

Sextus locus constat ex ratione naturali, qui vsui esse potest tũ ad ostendendum veritates fidei non aduersari rationi naturali, etsi sint supra illam; tum etiam ad diluenda argumenta quibus fides Catholica ab infidelibus impugnari solet. Ad hunc autem locum reducuntur philosophorum placita, & historia humana; ex quibus interdum Theologia argumenta deponit. B 2